

Behandling er indbragen under dem, men deels ogsaa, fordi det ikke lader sig miskjende, at en Ret, der organiseres som Sø- og Handelsret, i en ganske fortrinlig Grad maa være egnet til at kunne afgive de fornødne Præster til at behandle netop saadanne Boer, isærdeleshed Handelsboer. Naar man dengang alligevel ikke gjorde noget som helst Forsøg paa at faae deslige Sager henlagte til Sø- og Handelsretten, da var Grunden dertil forskjellige Hensyn; deels fordi denne Omordning af Skiftecommissjonen allerede dengang var under Omtanke, og man ikke vilde foregribe den Løsning af Spørgsmaalet, som mulig kunde fremkomme derved, og deels fordi man maaskee fandt det rigtigt at begynde med en lille Virkefreds for Sø- og Handelsretten, og efterhaanden udvide den, idet man vilde see, hvilken Anerkjendelse denne Institution kunde vinde, og hvorvidt den vilde fyldestgjøre de Forventninger, man havde til den. Man kunde her gaae frem paa samme Maade som med Hensyn til Sø- og Handelsretten, og om en fuldstændig Reform ogsaa derved vilde blive udført i nogen Tid, vilde man dog kunne foretage Noget til at afhjælpe de meest fremtrædende Mangler, og dette vilde da kunne skee ved at træffe en lignende Ordning som den, der er foreslaaet i Udkastet, men kun lade være at slaae den fast. Den slaaes egentlig fast derved, at Rettens Medlemmer tilsigtes forøgede med to, det vil sige, at de Constituerede blive faste; men dette kunde man undlade og lade det blive ved den Ordning, som nu finder Steb. Derimod kan jeg ikke indsee, at der kunde være Noget i veien for, at man vedtog den Deel af Udkastet, som gaaer ud paa en bedre Fordeling af Skifteforretningerne imellem Medlemmerne; det vil altsaa i Grunden sige at vedtage det Forslag, som den høitærede Minister har forelagt, men vel at mærke, uden at Ordningen slaaes fast derved, at Rettens Medlemmer forøges med to. Man har vel sagt, at naar man ikke vilde forøge Medlemsantallet, saa var det hele Udkast uden nogen Nytte og Betydning, thi det Dvige, der findes i det, maatte kunne lade sig gennemføre ad administrativt Veie; men dette troer jeg imidlertid ikke er Tilfældet. Det er jo vistnok saa, at den nuværende Ordning af Skifteretten ikke grunder

sig paa nogen udtryffeligt Lov, men paa et Rescript, men paa et saadant, der aldeles har Lovkraft, idet det er et af de Rescripter, der træde istedetfor en Lov. Forordningen af 15de Juni 1771 foreskriver, at der skal være 3 Medlemmer i Skiftecommissjonen, og ved det dertil knyttede Reglement af samme Dato bestemmes, at en af disse skal træde af hvert andet Aar. Ved Rescriptet af 26de August 1791 bestemmes, at der for Fremtiden skal være to Medlemmer, og at disse samtidig skulle træde af, naar Bienniet er udløbet. Det er altsaa klart, at det er ved en Lov, at Skiftecommissjonen er etableret, og det forekommer mig saa meget mere klart, at det ikke gaaer an at træffe en saadan Ordning ad administrativt Veie, som Skifteretten, idet den affiger Decisionen, fungerer som dømmende Ret; man vilde ganske vist derved gaae Grundlovens § 74 for nær, som siger, at den dømmende Magts Udøvelse kun kan ordnes ved Lov. Derimod seer jeg ikke, at der kan være Noget at indvende imod, at man, hvis den høitærede Justitsminister ikke skulde finde sig foranlediget til at gaae ind paa det af det tidligere nedsatte Udvalg yttrede Ønske om Opprettelsen af en særegen Skiftecommissjon, tager Lovforslaget, med Udadelse af Forslaget om at ansætte de to Assessorer fast, som interimistisk.

Tilberetning: Det forekommer mig, naa seet hvorledes man dømmes om Forslaget eller ikke, at den naturlige Fremgangsmaade er at tage det under fornøjet Overveielse, eftersom et Udvalg, der har været nedsat af Folkethinget, er kommet til en anden Anskuelse, Noget, hvorpaa den ærede Minister selv gjorde opmærksom, da han forelagde dette Lovudkast. Det forekommer mig ikke, at Ministeren dengang sagde, at han ikke kunde gaae ind paa den anden Betragtningssmaade, han sagde kun, at han i den Omstændighed, at et Fleertal af Udvalget var kommet til en anden Formening, der ikke havde været Gjenstand for Drøftelse i Thinget, ikke kunde see en tilstrækkelig Oppfordring til at afvige fra den Mening, han tidligere havde gjort gjældende igjennem Lovudkastet. Jeg mener derfor, at det foreliggende Lovudkast maa betragtes som Motiv for en fornøjet Behandling af Sagen, hvorved man